

Bilag til Bet. o. Lovf. om Kvinders Adgang til Tjenestestillinger og Hverv.

nes. Og — man bør ikke tage hende bort fra et Arbejde indenfor Kirken, hvor hun gør udmærket Fyldest, for at føre hende ind i et Arbejde, hvor det er mere end tvivlsomt, om hendes Kræfter vil kunne strække til.

ad 3. Man har ikke mærket, at Trang til og Krav om at komme i fast Præstestilling er til Stede hos Kvinderne i nogen virkelig fremtrædende Grad. Hos Folkekirkens Kvinder i Almindelighed er det ikke kommet til Udtryk. Indenfor den aandeligt levende Menigheds Kredse endnu mindre. Og det vil vist ikke være urigtigt at sige, at iblandt de Kvinder, som har taget et Guds Riges Arbejde op — det være i Hjemmemenigheden eller paa Missionsmarken —, er Kravet allermindst kommet til Udtryk. Vi har her i Landet kun 1 (een) kvindelig theologisk Kandidat. Altsaa i Kvindekredse, hvor aandelige Motiver for et Ønske om fast Præstestilling kunde antages at være til Stede, erfarer man kun lidt om Sagen. Man har da Indtryk af, at det mere er sociale og politiske Motiver, som har bragt Sagen frem. Man har Følelsen af, at det er en Lyst til Teoretisering med efterfølgende Eksperimentering, som her har gjort sig gældende. Og man maa mene, at saavel Kvindesagen som end mere Præstegerningen er for gode til slige Forsøg. En Tilfredsstillelse er det at vide, at det da formentlig ej heller er fra Kvindernes Side, at Sagen er rejst. Det skal siges til deres Ros, at de har en dybere og mere ægte Forstaaelse af Kvindesagens Betydning.

Af hvad saaledes er fremført, vil fremgaa, at det neppe vil være rigtigt at mene, at det hele Spørgsmaal ej berører det indre-kirkelige. Det berører Forhold af ret indgribende Art for hele Kirkens Liv, og, som ovenfor bemærket, vil en umiddelbar Afgørelse i Sagen fra den verdslige Magts Side blive følt som et Overgreb, der i Forbindelse med andre Forhold i en for Folkekirken kritisk Tid kan blive af skæbnsvanger Art.

Idet Sagen er blevet forelagt Biskopperne til Erklæring, vil der formentlig kunne gaas ud fra, at man ogsaa i Ministeriet har en Erkendelse af, at Spørgsmaalet, førend Afgørelse vil kunne finde Sted, bør indannes for kirkeligt Forum. I denne Forbindelse skal Opmærksomheden henledes paa Betimeligheden af, at Sagen ogsaa maatte blive forelagt Folkekirkens Menighedsraad. Det viser sig i øvrigt ved denne som ved mange andre Lejligheder, hvor haardt Kirken savner den ved Grundloven saavel som senere (jfr. Lov om kirkeligt Udvalg af 15. Maj 1903) i Udsigt stillede Kirkeforfatning og et ved denne givet kirkeligt Organ.

C. Wegener.

Viborg Bispeembede.

Viborg, den 6. Februar 1919.

Jeg kommer nu til det sidste Spørgsmaal i Ministeriets Skrivelse, Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præsteembeder.

Herom maa jeg paa Forhaand bemærke, at det adskiller sig fra alle de foregaaende derved, at det savner enhver Baggrund i den foreliggende kirkelige Virkelighed. Det er et af Kvindeemancipationens Idé udledet, akademisk teoretisk og nu tillige politisk Diskussionsspørgsmaal. At afgive Erklæring herom med kort Varsel, og navnlig uden at der er givet Tid og Lejlighed for Biskopperne til indgaaende Forhandling derom indbyrdes, maatte jeg finde ukorrekt og mindre hensigtsmæssigt. Men da nu Spørgsmaalet er blevet politisk brændende, og det høje Kirkeministerium ved Erindringssskrivelse af 3. ds. har ytret Ønske om at

Udvalgenes Betænkninger m. m.